

Uusi alku 7

Savonlinnan Tuomikirkko, 3.3.2010

Halvaantunut katon läpi pelastukseen

Mark 2:1-12

Edellä olemme kuulleet, kuinka Jeesus teki ensimmäisen Galilean kiertueensa. Hän saarnasi kaikkialla Galilean synagoogissa, paransi sairaita ja ajoi riivatuista ihmisistä pois pahoja henkiä. Kiertue sai osakseen niin valtavan suosion ja väkijoukkojen tungeksimisen, että Jeesus joutui lopettamaan sen ja vetäytymään autioihin paikkoihin.

Paluu Kapernaumin tukikohtaan

Niinpä hän saattoi yhä hyvin lopettaa koko kiertueen ja palata lähtöruutuun, Kapernaumiin. Mutta ei sekään auttanut. Ihmisjoukot löysivät hänet.

Ja muutamien päivien perästä hän taas meni Kapernaumiin; ja kun kuultiin hänen olevan kotona, kokoontui paljon väkeä, niin etteivät he enää mahtuneet oven edustallekaan. Ja hän puhui heille sanaa (Mark 2:1-2).

Jeesus siis teki sitä mitä ennenkin. Alkaa uusi toimintakierros. Ja se alkaa siitä mistä ensimmäinenkin, Kapernaumista, ilmeisesti jälleen Simonin anopin oven edestä. Mummo oli saanut hengähtää muutamia viikkoja, mutta nyt on taas oven edusta täynnä väkeä kuulemassa vävyajan outoa ystävää. (Alkutekstissä on ”muutamien päivien perästä” tilalla sanat *di heemeroon*, joka on ”aikanaan”, ja voi tarkoittaa jopa useita viikkoja.)

Kapernaumin väittelyt: Jeesus alkaa kohdata vastustusta

Markuksen kuvaama Jeesuksen uusi toimintakierros kestää aina luvun 3 jakeeseen 6 asti. Sitä voisi nimittää otsikolla ”Kapernaumin väittelyt”. Siihen Markus on koonnut tapahtumia, joissa Jeesus joutuu puolustuskannalle. Enää häneen ja hänen sanomaansa ei suhtauduta pelkästään positiivisesti, vaan häntä ja hänen opetuslapsiaan aletaan arvostella. Seuraa väittelyitä, joissa Jeesus puolustautuu.

Näiden väittelyiden aiheita ovat: 1. Voiko hän muka antaa syntejä anteeksi? (Mark 2:1-12), 2. Miksi hän seurustelee isänmaanpettureiden ja muiden syntisten kanssa? (2:13-17) 3. Miksi hänen opetuslapsensa eivät paastoa? (2:18-22) 4. Miksi hänen opetuslapsensa rikkovat sapatin? (2:23-28) ja 5. Miksi hän itse parantaa sapattina (3:1-6)?

Markus on selvästi koonnut tähän jaksoon sikermäksi tapauksia, joissa Jeesusta vastaan hyökätään sanallisesti ja hän puolustautuu sanallisesti. Kyse ei ole välttämättä siitä, että tällaista olisi tapahtunut ajallisesti lähellä toisiaan. Tai ehkä on voinutkin tapahtua, mutta se että Markus kertoo juuri näistä tapahtumista, johtuu ennen kaikkea siitä, että hän tahtoo kertoa meille seuraavan seikan: Jeesuksen toiminta sai melkein alusta alkaen osakseen vastustusta, jonka Jeesus kuitenkin torjui suvereenisti.

Näinhän asia on nykyisinkin. Jeesusta, meitä hänen opetuslapsiaan ja hänen kirkkoaan syytetään julkisessa sanassa milloin mistäkin. Ihan vaan yksi esimerkki: maanantain 22. helmikuuta Helsingin sanomien yleisönosastossa oli pitkä kirjoitus, jossa lapsille jaettavia lasten Raamattuja syytettiin siitä, että ne ovat niin väkivaltaisia ja opettavat niin vääristynyttä kuvaa seksuaalisuudesta, että niistä on haittaa lasten terveille kasvulle. Ihan tosissaan siis väitettiin, että maailman väkivalta ja seksismi johtuu siitä, että lapsille luetaan liikaa Raamattua!

Jeesuksesta on julkisessa sanassa johdettu inhottava pilkkasana ”jeesustelu”, joka tarkoittaa kaikkea tekopyhää ja epärehellistä ja nahjusmaista hurskastelua. Voiko olla mitään epäreilumpaa?!

Kristuksen kirkkoa syytetään melkein mistä tahansa pahasta, jota tässä maailmassa on. Me olemme luutuneita, suvaitsemattomia, aivottomia. Me sorramme naisia ja kivitämme homoja, jne., jne. Me emme elä ihmisten arjessa, me emme puhu kieltä, jota ihmiset ymmärtävät, me olemme vanhoillisia, me syyllistämme, me pelottelemme helvetillä, me edustamme luterilaista työmoraalia, jne., jne., jne.

Tätä vasten on hyvin lohdullista kuulla, että meidän Herrammekin joutui jo melkein heti alussa keskelle ankaria väittelyjä, joissa hänet yritettiin leimata harhaoppiseksi, oikean elämäntavan vastustajaksi.

Hän voitti nuo väittelyt. Rukoilkaamme siis häntä, että hän voittaisi myös meidän vastustajamme ja osoittaisi väärät kirkkoaan vasten lausutut syytteet vääriksi!

Mutta ne syytteet, jotka ovat oikeutettuja, niiden hän antakoon viedä meidät parantamaan tapamme.

Katon kautta

Ensimmäinen Markuksen kuvaama ”Kapernaumin väittely” alkaa siis tungokseen asti täyden oven edestä, Simonin oven edestä. Sinne oli kokoontunut satapäin kansaa kuulemaan Jeesuksen opetusta. Mutta vielä lisää porukkaa saapui:

Ja he tulivat tuoden hänen tykönsä halvattua, jota kantamassa oli neljä miestä.
Ja kun he väentungokselta eivät päässeet häntä tuomaan hänen tykönsä, purkivat he katon siltä kohdalta, missä hän oli, ja kaivettuaan aukon laskivat alas vuoteen, jossa halvattu makasi. (Mark 2:3-4)

Jeesuksen ajan Palestiinassa taloissa oli kevyet, riuista, oljista ja savesta rakennetut tasakatot. Niiden päällä oleskeltiin ja kuumalla ilmalla myös nukuttiin, kai jonkinlaisen hyttysverkon alla.

Halvaantunutta kantavilla miehillä oli hirvuinen tarve saada kaverinsa Jeesuksen luo. Kun he eivät väentungokselta päässeet lähelle, heille juolahti päähän epätavallinen idea: Takakautta katolle! Ja kattoon kunnon reikä ja reiästä ystävä paareineen suoraan Jeesuksen eteen. Ei se varmaan käytännössä kovin vaikeata ollut, savi, oljet ja riu’ut oli helppo purkaa.

Mutta kyllä se silti oli erittäin epätavallinen, rohkea, jopa päätön ratkaisu. Mennä nyt purkamaan jonkin ihan ventovieraan kaupunkilaisen katto! Ja laskea äijä paareilla katon läpi parannettavaksi. Luulisin, että kun väkijoukko tajusi, mitä nämä neljä miestä olivat tehneet, he protestoivat äänekkäästi ja huutelivat, että ”Ei teillä paljoa järki päätä pakota!”

Uskon ylistys

Jeesus ei suhtautunut asiaan päättömänä tai moitittavana tekona. Hän näki sen uskona.

Kun Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvattulle: "Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi". (Mark 2:6)

Liikaa ei voi painottaa sitä, miten valtavan tärkeä asia Jeesukseen uskomisen on. Meidän kulttuurissamme sanalla ”usko” on lälly vivahde. Usko on lohduttautumista sellaisille, jotka eivät uskalla kohdata elämän tosiasioita. Usko on vanhojen mummojen tai mieleltään vähän

nyrjähtäneiden seurakuntanuorten asia. Usko on elämän realiteetit kadottaneiden ”tosiuskovaisten” juttu.

Oikeasti Jeesukseen uskomisen on sellaista Jumalan janoa, että se vaikka nousee katolle ja purkaa sen, jotta saisi kaverilleen tai itselleen avun. Usko on äärimmäistä rohkeutta. Usko on sitkeää. Usko on epäsovinnasta. Usko ei välitä siitä, mitä muut sanovat.

Olennaista ei ole uskon määrä, vaan se, että se kohdistuu oikeaan kohteeseen, meidän puolestamme kuolleeseen ja ylösnousseeseen Kristukseen.

Jeesus arvostaa ihmisessä uskoa yli kaiken.

Aiemmin olen jo kahteen kertaan sanonut, että uskossa on ainakin kolme eri aspektia: Se on 1) tietoa, 2) myöntymistä, 3) luottamista. Näitä kaikkia näillä neljällä miehellä oli: He olivat kuulleet Jeesuksesta ja hänen kyvystään ja halustaan auttaa kurjia. He siis tiesivät hänestä. Siksi he tekivät tästä tiedosta johtopäätökset oman tilanteensa kohdalla, myöntyivät tunteistaan ja hankalasta tilanteesta (väkijoukko esti pääsyn Jeesuksen luo) huolimatta siihen, että se olisi totta heidänkin kohdallaan. Ja luottivat Jeesukseen. Siksi he purkivat katon ja laskivat kaverinsa aukosta Jeesuksen jalkojen juureen.

Sinunkin kannattaa ennen kaikkea uskoa Jeesukseen. Tai pyytää häneltä uskoa. Sillä kun uskot häneen, se ei jää vaille vaikutusta. Uskosi omistaa itselleen Jeesuksen ja hänessä olevan syntien anteeksiantamuksen. Se on elämän tärkein asia.

Usko Jeesukseen on jopa tärkeämpää kuin rakkaus. Voit rakastaa vaikka miten paljon ja silti jäädä vaille syntien anteeksiantamusta. Mutta jos uskot Jeesukseen, jos hankit hänestä tietoa Raamatusta, myönnyt siihen, että se on totta sinunkin kohdallasi ja luostat Jeesukseen Vapahtajanasi, hän sanoo ihan varmasti sinullekin: ”Poikani, tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.” J siitä seuraa sitten se rakkauskin.

Syntien anteeksi julistaminen, joka on totta Jumalan edessä

Kun Jeesus sanoi halvaantuneelle noin, se ei tarkoittanut tulevaisuutta, vaan tätä hetkeä: nyt sinun syntisi annetaan anteeksi.

Samalla Jeesus oli toteuttamassa sitä uutta liittoa, josta Vanhassa testamentissa oli ennustettu.

Sinä päivänä on Daavidin suvulla ja Jerusalemin asukkailla oleva avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan. (Sak 13:1; ks. myös Jer 31:34).

Juutalaiset kirjanoppineet eivät kuitenkaan tajunneet, että Jeesuksen myötä nuo uuden liiton ajat olivat koittaneet.

Mutta siellä istui muutamia kirjanoppineita, ja he ajattelivat sydämessään:
 ”Kuinka tämä näin puhuu? Hän pilkkaa Jumalaa. Kuka voi antaa syntejä anteeksi paitsi Jumala yksin?” (Mark 2:6-7)

Tässä kirjanoppineet olivat oikeassa. Kun Jeesus antoi syntejä anteeksi, hän asettui Jumalan asemaan. Tai ainakin hän otti itselleen oikeuden välittää Jumalan anteeksiannon ihmisille. Mutta oliko hänellä siihen oikeus? Kirjanoppineiden mukaan ei. Vanhassa testamentissa synnin saattoi saada anteeksi vain, kun pappi uhraisi syntiuhrin Jerusalemin temppelissä ihmisen puolesta.

Kirjanoppineet eivät tajunneet, että temppelein syntiuhrit olivat vain ennakoiva vertauskuva tulevasta, eivätkä ne tosiasiallisesti voineet puhdistaa syyllistä omaatuntoa Jumalan edessä. Mutta ne olivat ennakoiva vertauskuva uhrista, joka voisi puhdistaa. Se oli Jeesuksen uhri Golgatan ristillä. Koska hänestä tuli tuo uhri, hänellä oli jo nyt oikeus antaa syntejä anteeksi niin, että tuo anteeksianto oli pätevä myös Jumalan edessä.

Nykyisinkin Jeesusta vastaan nousee väittelemään ennen kaikkea tästä asiasta. Se tapahtuu ainakin kolmella eri tavalla:

1. Mitään anteeksiantoa ei tarvita, sillä ihmiset eivät ole syyllisiä Jumalan edessä. Ei Jumala tuomitse vaan rakastaa. Kirkko syyllistää ihmisiä väärin perustein puhuessaan synnistä ja anteeksiannon tarpeesta.
2. Ei Jeesuksen kuolema tai uhri ketään pelasta. Jos näin opetetaan, se ottaa ihmiseltä pois vastuun omista teoista. Uskonnon on oltava vastuullista, ihmisen on pyrittävä parempaan, rakastavammaksi, eikä jeesusteltava jollain ”ristinuhrilla”.
3. Puhe Jeesuksen sovintouhrista ja sovintoverestä on brutaalia ja tekee Jumalasta verenhimoisen tyrannin. Ei Jeesus mitään uhrannut. Hän oli marttyyri, osoitus siitä, mitä uskovaiset tekevät hyvälle ihmiselle.

Nämä kaikki arvostelut ovat väärin, vastoin Jeesuksen opin ja kristinuskon ydintä. Tämän näkee vaikkapa siitä, minkä testamentin Jeesus halusi jättää omilleen: ehtoollisen. Se on nimenomaan hänen uhriverensä testamentti: ”Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän edestänne syntien anteeksiantamiseksi”. Nämä sanat luetaan kirkoissa kaikkialla maailmassa joka sunnuntai. Jos joku haluaa niitä väheksyä, niin väheksyköön, mutta älköön tulko sanomaan, etteivät ne ole Jeesuksen persoonan syvin salaisuus.

Jeesus tiesi, mitä ihmisessä on

Simonin anopin talossa nuo kirjanoppineet eivät sanoneet ajatuksiaan julki. He vain ajattelivat sydämissään: ”Tuo pilkkaa Jumalaa”.

Ja heti Jeesus tunsi hengessänsä, että he mielessään niin ajattelivat, ja sanoi heille: ”Miksi ajattelette sellaista sydämessänne? (Mark 2:8)

Muullakin Uudessa testamentissa on kerrottu, että ”Jeesus tiesi, mitä ihmisessä on” (Joh 2:25). Hän tiesi, mitä kirjanoppineet ajattelivat: ”Huijari, joka pilkkaa Jumalaa. Helppohan noin on sanoa, ja pettää tätä sivistymätöntä kansaa, kun on saanut aikaan moisen joukkohysterian. Nyt ne kuvittelevat, että tuon halvaantuneen miehen synnit on annettu anteeksi, vaikka tosiasiallisesti tässä on vaan tehty lisää syntiä ja pilkattu Jumalaa.”

Jeesus korottaa panoksia

Jeesuksen puhe jatkui:

Kumpi on helpompaa, sanoako halvatulle: 'Sinun syntisi annetaan anteeksi', vai sanoa: 'Nouse, ota vuoteesi ja käy'?' (Mark 2:9)

Vastaus on tietenkin, että helpompaa on julistaa synnit anteeksi. Sen voi tehdä harhaoppinen pilkkaajakin. Mutta jos joku sanoo halvaantuneelle: ”Ota vuoteesi ja käy”, se on vaikeaa, sillä siinä huijari heti paljastuu, kun mitään paranemista ei tapahdukaan. Juuri jotain tällaista Jeesuksen

vastustajat ajattelivat.

Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi, niin" - hän sanoi halvatulle - "minä sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi." (Mark 2:10-11)

Jeesus käytti itsestään salanimeä Ihmisen Poika. Se on viittaus Danielin kirjan lukuun 7, jakeeseen 13, jossa puhutaan Ihmisen Pojasta, joka saapuu Jumalan luo ja jolle annetaan kaikki valta. Hän, Jeesus, oli tuo Ihmisen Poika, nyt vielä alennetussa tilassaan. Mutta silti hänellä oli kaikki se jumalallinen valta, joka hänelle kuului, myös valta antaa syntejä anteeksi; jo nyt maan päällä. Todistaakseen sen, hän sanoi: "ota vuoteesi ja mene kotiisi". Siinä tulisi vastaansanomattomasti todistetuksi se, että yhtä totista totta oli hänen aiemminkin sanomansa sana, joka koski syntien anteeksiantamista.

Silloin hän nousi, otti kohta vuoteensa ja meni ulos kaikkien nähden, niin että kaikki hämmästyivät ja ylistivät Jumalaa sanoen: "Tämänkaltaista emme ole ikinä nähneet". (Mark 2:12)

Jeesuksen sanat ovat Jumalan sanaa, ja niillä on sama luova valat, kuin niillä Jumalan sanoilla, joilla maailma luotiin ja siitä muovattiin järjestynyt kokonaisuus:

Ja Jumala sanoi: "Tulkoon valo." Ja valo tuli. ... Ja Jumala sanoi: "Kasvakoon maa vihreitä kasveja . . ." Ja tapahtui niin. (1 Moos 1)

Koska Jeesuksella oli nämä sanat, halvaantunut parantui heti ja täydellisesti. Hän nousi, otti kantoon paarit, joita äsken oli ollut kantamassa neljä miestä ja lähti kotiinsa.

On ymmärrettävää, että kansanjoukko puhkesi ylistykseen. Jeesus oli vastannut kirjanoppineiden äänettömään huutoon. Hän oli ns. "pistänyt potin nokkiin" ja voittanut; lisäksi vielä tuonut elämän puolikuolleelle ja osoittanut, että Jumala elää ja välittää kansastaan.